

Phu-Tu-Tan-Van

Báo ra hằng ngày

Chủ nhân: M. NGUYỄN-DỨC-NHUẬN

Báo-quân: 48 rue Vannier, Saigon
Điện-thép nói số 566

Một cây làm chàng
nên non;
Ba cây giùm lại
nên hòn núi cao.
(Phong-dao)

PHỤ NỮ THIẾT HẠNH

THƯ BÌNH PHÂM TƯỜNG

CHI EM Ở SADEC TỎ-CHỨC CUỘC HÁT GIÚP NAN-DÂN MIỀN NAM TRUNG-KY

Hồn-bào trong số ra ngày thứ năm hôm qua, nơi bài xã-thuyết, khuyên chi em về sự thiết-hành. Đại khái cô-động và khuyến-kích cho ban gái ta ở các tỉnh đầu đò đều lo làm việc, hoặc là việc học-hành, hoặc là việc tu-thiền, nhất là rủ nhau lập hội phụ-nữ để hiệp sức làm các việc ấy, cho thành-khí và thế-lực phụ-nữ được liên-lạc cùng nhau mà có-sở được vững-bền.

Thấy nói như thế thì em cũng mừng lắm. Nhưng em nghĩ rằng việc này không phải là một công việc mà cũng bắt lợi cho những người chủ trương nữa. Chi bằng đầu đò chi em đứng dậy, liên-lạc cùng nhau mà làm việc, rồi có thể bắt tay vào công việc thiết-hành này.

Hành-dòng một mình mà sao lung không có bầu-thuần, không có chi em cứu-viện cho, ấy là một điều bất lợi cho công việc mà cũng bắt lợi cho những người chủ trương nữa. Chi bằng đầu đò chi em đứng dậy, liên-lạc cùng nhau mà làm việc, rồi có thể bắt tay vào công việc thiết-hành này.

Cái tai-nạn miền Nam-Trung-kỳ lần này tổn-hại nhiều lắm; mà hơn một tháng nay, ngoài các cuộc cứu-giúp ở Saigon ra, ở Lục-tỉnh có thấy ai mở ra cuộc làm phước nào chăng? Ngó đi ngó lại, e phải kể cho chi em SaDEC là người thiết-hành ra việc này.

Máy mà Bôn-bào vững tay đôi-phó, quyết hy-sanh mọi sự tay riêng để đèo đui theo mà duy-tri cho các sự công-ích, cho nên đầu đò công-kích mấy cũng mắc, công việc chúng ta làm cứ tiến hành mãi không thôi. Chờ muốn một mà phụ-nữ ở đây kém sức đi các việc đã thành và chưa thành hơn đó là có-ngã đi hết, khi bấy giờ ngó chung-quanh chẳng thấy chi em nào đưa tay ra để đùm-dỡ nhau, e phải là một cuộc thất-bại mà đáng thương-tâm lắm chăng?

Chàng tôi biểu đồng-tình cùng chi em ở SaDEC và hết sức khen-ngợi chi em. Mong cho chi em chẳng những làm một việc này, mà rày về sau, còn nổi tay làm nhiều việc khác nữa, được như lòng chàng tôi mong mỏi trên kia thì qui lắm.

Máy mà Bôn-bào vững tay đôi-phó, quyết hy-sanh mọi sự tay riêng để đèo đui theo mà duy-tri cho các sự công-ích, cho nên đầu đò công-kích mấy cũng mắc, công việc chúng ta làm cứ tiến hành mãi không thôi. Chờ muốn một mà phụ-nữ ở đây kém sức đi các việc đã thành và chưa thành hơn đó là có-ngã đi hết, khi bấy giờ ngó chung-quanh chẳng thấy chi em nào đưa tay ra để đùm-dỡ nhau, e phải là một cuộc thất-bại mà đáng thương-tâm lắm chăng?

Một rồi, trong lúc Hn nghị-viên nước Bỉ (Belgique) đang nhóm, có một người cầm súng nhắm ngay vào ghế của đảng Xã-hội ngồi mà lấy cớ, nhưng cũng may, không trúng ai hết! Hưng-thú là một tên lãnh-thấp đến của thành-phố Bruxelles, bị đuổi đi vì trong lúc giết nó có sự vào một cuộc biểu-tình, nay nó xin trở vào làm việc lại không được, nó nói là tại các ông nghị Xã-hội ngăn-trở, nên nó oán mà bắn các ông đó.

TO' VU'ONG DEN THAC

Đem thứ bảy, tôi vào nhà hát, trẻ hết mấy phút, nên không được xem lớp cô đen, mù-làn, khách của cô Ngọc-Hương ăn tiệc và hát a-pi-er. Hôm tôi đến, tôi thấy cô Ngọc-Hương đang nằm than thở trên cái ghế dài (divan) có Liên-Châu quần-quít một bên mình.

Ngọc-Hương liền hỏi chồng vậy chớ nó đi đâu đó, Liên-Châu liền đáp: «Chà tôi mới ra tới nên sai chú đến «mời» tôi...» Có khi nào chú «mời» con chẳng? Như là «mời» một thằng con hoang về để quờ-la và đánh đòn chẳng? Tôi biết Liên-Châu sẽ nói «kêu» hay là «đòi» nó mất giá-trị của mình là một ông du-học-sanh đi còn gì?

Còn một chỗ này, là một chỗ quan-trọng như trong tuồng «Tư vương đến thác» mà cặp oan-uương kia lại bỏ mất đi thì thật là uổng không biết chừng nào! Cái chỗ ấy là cái chỗ bắt-chừa bình vực cho A-linh!

Tuồng «Tư vương đến thác» là một tấn tuồng tình, cái tình eo-le gay cấn, độc-địa thiết-tha, phải chết sống với nó, có sao không bình vực chi cho nó hết.

Vợ chồng Công-tước Brabant đã về đến nước nhà

Bữa 15 Juin, lúc chiếc tàu Baloeran của người Hòa-lan đến bến Marseille, có vợ chồng Hoàng-tử Leopold nước Bỉ (Công-tước Brabant) và công-chúa Astrid lên bờ rồi ngồi chuyển xe lửa riêng hồi 11 giờ mà về nước Bỉ. Hồi 5 giờ khuya ngày 16 Juin hai ngài đã đến thành Bruxelles rồi.

Ông Xuân-Nghiêm là một vị hưu quan thạo đời, cầu Liên-Việt-Hoàn (Coi liếp bên trường tư)

Màn thứ nhì, cảnh Long hải, lớp mấy thầy đi đánh trái lán về nói chuyện có hơi bởi rồi và ít tự nhiên một chút, như là câu nói của thầy Hào Hoa. Lớp kỹ, tôi tưởng nhà nghề không cần phải y từng câu từng chữ trong bản tuồng, mà người ta cũng có thể tự đặt ra chuyện để nói với nhau coi đón đả và in như thiết.

Màn này thật dài mà cũng có nhiều chỗ sơ sót quan hệ mất hay nhiều lắm. M. Văn-trung-Nhơn đóng vai chú Bộc như vậy là được. Gặp Liên-Châu, thấy Ngọc-Hương, hỏi thăm biết là «mợ» rồi, liền hôn là đẹp nên Liên-Châu mẹ đến đòi Tết cũng không về nhà; khi ngồi trên trở như vậy là phải. Chú Bộc là người ở trước lại ở xứ quê mùa, nay thấy Ngọc-Hương là tay sắc nước hương trời, phải trầm trồ khen ngợi.

Chuyện ngày nay

Ngũ một giặc hai chục năm. Việc cũ một viên đại-biêu, thay một hết cả bốn triều dân Nam-kỳ qua người một ghé bên tòa Thượng-hội-đồng Thuộc-địa tại Paris, đưa trước các báo đản-ông ở đây họ nghĩ-luận qua chúng; mà Phụ-nữ-Tân-văn-hùng tới cũng có vài bài nói đến.

Từ-nhiên, đại-biêu cho hai triệu đản-bà ở trong; hoặc giả lên đến hai triệu rưỡi chưa biết chừng. Nước nào, số đản-bà cũng thường thường như vậy. Đản-ông nói đi, Đản-biêu cho đản-bà thì đản-bà có quyền nói, sự ấy cũng lợi tự-nhiên lắm.

Đối với cái tình-cảm say sưa của thi sĩ ta không nên phê-bình bằng khối óc khô khan của học-giã, mà muốn biết cái tư-tưởng cao-thâm về triết-học ta cũng không thể chắc cứ ở cái kinh-nghiệm hẹp hòi của thường-nhơn.

Hời máy chủ nuôi trâu bò

Ở trên Nam-vang, trong mấy tỉnh Kandai, Preyeng và Soai-riêng đã có bệnh dịch trâu bò mấy tháng nay rồi, nó khởi sự lan-lan xuống mấy làng ở Nam-kỳ về các hạt Châu-độc, Hà-liên, Sóc-trăng và Tây-ninh rồi đó.

Ở Nam-kỳ ta đã có một lần bị bệnh dịch hại rất nhiều trâu bò trong năm 1929, nay dường như muốn trở lại vậy.

LẤY TAI THIỆ MẮT Một người Sếp-pho thật tài

Mới rồi ông Đốc-tư Langner ở tại thành Varsovic (Pologne) bị cơn mất mắt trái, rồi cầm tay bánh xe-hơi cho chạy dài theo mé sông Vistule, xa đến 2.000 thước, và hai bên là đường có con nít đứng đồng dầy, mà ông chạy được không dừng chậm ai hết.

Ông Langner nói như vậy cũng phải, nhưng giả ngộ mà chợt vài lần thì được, chớ làm thường quá, e có ngày phải xuống sông mà chớ.

THỀ NÀO LÀ VĂN HAY?

Trong một số trước tôi đã nói phải đứng về phương-diện mỹ-thuật mà bình-luận văn-chương thì nay chính tôi lại muốn theo cái quan-niệm đó xét coi thế nào mới gọi được là văn hay? Trước hết phải hỏi: Văn chương là gì?

Người ta có học-thức thường hay nói chuyện học-thức. Kể có tư-tưởng thường hay nói chuyện tư-tưởng. Người giàu tình-cảm thường hay tả cảnh đạo-tình. Kể làm kinh-nghiệm thường hay bàn về nhơn-tình thế-thái.

Một người đàn-bà bị chặt ra làm 300 miếng!

Mới rồi một bọn người đi vớt đò trôi dưới kinh tại kinh-đô Vienne bên nước Áo (Autriche) để kiểm-đo có chất nổ mà bán cho hãng dùng làm xà-bông để kiếm tiền xài (cũng như đản-bà đi bươi thùng rác để kiếm giấy, hộp thiếc ở Saigon) họ có vớt lên được nhiều miếng thịt người ta thấy ghê-gớm lắm. Thiệt là thật người, bọn ấy liền chia nhỏ vớt hết bỏ vào thùng, cân nặng đến 20 ki-lô!

Khách du lịch sắp viếng Đông-dương

Hội du-lịch bên Pháp Touring Club de France có sắp đặt một cuộc du-lịch Đông-dương nội trong năm 1932 này, có hết thảy 14 người.

HAI NGÔI SAO ÁI TÌNH

Ái là sao là sao của cô ở SaDEC. Hôm 10 Juin mới rồi có gánh hát Tân-Thịnh ghé lại tỉnh đó, các bà các cô bèn họp nhau tổ-chức một cuộc hát để lấy hươ-lợi giúp cho đản-bà bị bão lụt ở miền Nam-Trung-kỳ.

CỦA THIẾU-SON

lại dùng văn triết-lý, muốn giảng bần đạo... mà lại há-huộc bông-lơn, ấy là những cách tả-diễn vuông-về do cây viết của những kẻ vô-tài mà lại không biết nghề vậy.

Những nhà văn-sĩ mà có được cái ảnh-hưởng sâu-xa đã danh-lịch trong tư-tưởng tân-thị, hoặc trong tinh-thần cảm-giác phải có chỗ siêu-việt phi-thường, nhưng cái siêu-việt phi-thường đó cũng phải do cách tả-diễn khôn khéo linh-hoạt của nhà nghề mà mới cảm-hồn được người đời vậy.

THẬT LÀ GHÊ GỚM

Một người đàn-bà bị chặt ra làm 300 miếng!

Khách du lịch sắp viếng Đông-dương

Hội du-lịch bên Pháp Touring Club de France có sắp đặt một cuộc du-lịch Đông-dương nội trong năm 1932 này, có hết thảy 14 người.

HAI NGÔI SAO ÁI TÌNH

Ái là sao là sao của cô ở SaDEC. Hôm 10 Juin mới rồi có gánh hát Tân-Thịnh ghé lại tỉnh đó, các bà các cô bèn họp nhau tổ-chức một cuộc hát để lấy hươ-lợi giúp cho đản-bà bị bão lụt ở miền Nam-Trung-kỳ.

Hình vợ chồng Công-tước Brabant chụp lúc đến riêng Saigon

Thẻ thảo hoàn cầu

Nước Pháp có chiếc giữ bên cái Coupe Davis chẳng?

Có như lời ban trước của Christian Bossus là một tay kiêu tướng làng quần vợt Pháp quốc, thì năm nay cái Coupe Davis sẽ đáp tàu theo các tuyến thủ Mỹ-Quốc mà về quê cũ, không thì cũng vượt qua biển Manche, mà sang chơi bên Anh-Quốc.

Đáng lo thay cho vô-dịch hoàn-cầu Cochet, có tay đối thủ là Wines, tiền-tướng vô-dịch Mỹ-Quốc, mà lại trận đấu chắc Pháp thua đủ mười. - Cái Cochet Brugnon, tay quen y nhau tráo trở đủ phép, song năm nay Mỹ-Quốc lại có Van-Ryn-Allison, vô-dịch hoàn cầu trước kia, không cấp nọ danh lại thì có chắc gì Cochet bao nội cho Brugnon.

Đời, thì đánh gạt vợt, chiếc thì có Cochet, Lacoste... Borotra. - Chưa chắc Tổng-cuộc trái lộn Pháp định Lacoste hay Borotra, chứ Lacoste mới bắt đầu tập được lai chưa chắc sẽ hay lại như trước, nghĩa là năm 1927, chàng đoạt Coupe Davis về. Borotra có hí vọng hơn, nhưng về sân lợp cây (courts couverts) chứ về sân đất, Borotra cũng vẫn có bao nhiêu tài nghệ ấy mà thôi.

Ngoài các tuyến thủ Mỹ ra, thì Anh-Quốc lại còn có Ferris, Austin và Hugues kia nữa. Ferris không đáng lo vì mấy lần đều bị Cochet đánh bại, mà đáng lo nhất là Wines. - Tiểu tướng ấy trọn bốn lần hạ Ferris làm cho dư luận nhón-nhào lắm, bởi thế Tổng-cuộc trái lộn mới sắp Wines vào bậc anh hùng thứ nhì hoàn cầu.

Wines chưa đụng với Cochet lần nào, không rõ cả hai ai thắng ai bại?

Xét ra, thì Cochet hạ Ferris rất mệt mỏi trong bốn hiệp. Wines thắng Ferris vốn ven trong ba hiệp mà thôi. - Luận tài, khó để chữ thắng vào ai, mà có lẽ rồi đây cả hai sẽ gặp nhau tại trường vận động Roland Garros, thì ngày ấy biết bao nhiêu mà kẻ cho hết những sự nhón nhào pháp phông của khán-giả.

Kỳ-phụng đích thủ, tướng ngó lương tài, Cochet chưa chắc thắng Wines, mà Wines cũng không hi vọng gì hạ Cochet nổi.

At sẽ đoạt Coupe Davis năm 1932?

Hầu như tri!

CHASIS-TRUC

TAI HAMBOURG

Ấn cướp giật bạc băng giữa ban ngày

Hôm kia có ba người mang mặt nạ, tay cầm súng sáo, xông vào một hàng ngân của nhà băng Dresdner tại thành Hamburg (Đức) lừa mấy người góp việc của nhà băng ấy vào một góc phòng rồi giật liền trong các tủ mà đi mất, không ai làm chi được cả.

CHƠI THẤY MẮT CON!

Gorgoulloff xin phá án

Khi Gorgoulloff hay tin rằng quan Đồi-thăm sắp giao nó qua cho tòa Đại-hình xử, nó ben lại đất viết đơn gửi đến tòa Phá án (Cassation) mà xin phá án liền, vì nó cho là thiếu giấy tờ, không đủ buộc tội nó được.

Nó nói rằng viên thầy-thực lãnh cái trách nhiệm khản binh cho nó hôm nọ không có tuyên-thệ theo phép, thì sự khản binh ấy không kể. Nó lại nói rằng hôm nay nó không có ý gì muốn làm như vậy cả, nhưng bây giờ nó lại làm là tại vụ nó đã có thể được 3 tháng, nó muốn chờ cho vụ nó sanh-sản rồi mới ra hầu tòa Đại-hình.

Người ta dự đoán có lẽ đến tháng Août hoặc Octobre tới đây tòa Đại-hình mới đem vụ Gorgoulloff ra mà xử.

Đình chánh

Trong một tập báo P.N.T.V. ra ngày thứ năm trước đây, đăng các món đồ nữ-công của qui bà qui có dự vào cuộc đấu-xảo, các món đồ thêu tay của cô Nguyễn-thị-Khuyết, nữ-giáo-viên ở trường Phú-lâm (Chợ-lớn) được ban Hội-đồng giám-thường chấm « hạng nhất » mà đáng lộn là « hạng nhì », nay soát lại mới thấy, nên xin đình-chánh lại cho đúng, và cũng xin cô Nguyễn vui lòng miễn chấp cho sự sai lộn của chúng tôi đó.

P.N.T.V.

Hời Đòng báo

Nhứt nghệ tinh, nhứt thân vinh, thì lại nhà PHAM-THÉ-KINH mà học máy đánh chữ trong một tháng đã thành nghệ và có sửa các thứ máy đánh chữ, đồng hồ đủ kiểu, có bảo lãnh, khác đủ kiểu con dấu và một bia cầm-thạch v. v. . .

Sửa các thứ mô-tơ, di-na-mô và xe hơi, quạt máy đủ kiểu.

PHAM-THÉ-KINH

17, Rue Do-huu-Vi, Saigon

Telephone N° 926

50 số giá 1\$00

Phụ-nữ Tân-văn từ ngày ra đời đến nay đã hơn ba năm, những số báo cũ mỗi kỳ dự một ít dồn chứa rất nhiều. Tuy không được liên số cùng nhau nhưng cũng có thể đọc các bài vở ích lợi được.

Bản báo đình bán 50 số giá 1\$00 tiền gửi về phần Bản báo chia. Trong 50 số đều khác nhau chứ không trùng. Cứ một collection 50 số là 1\$00; qui vì muốn mua xin đến tại báo quán con ở xa thì gửi mandat theo thư. Bản báo không gửi cách lãnh hóa giao ngân.

Ở xa mua hay là đến tại báo quán cũng đồng giá 50 số là 1\$00.

TIN THÈ-GIÓ'I

PHÁP-QUỐC

Ông Painlevé tới Genève rồi Ngày 16 Jun, ông Painlevé, Thuợg-giáo bộ Không-quân Pháp và ủy-viên của ủy-ban Pháp ai hội-nghị giám binh, ở Paris đã qua tới thành Genève rồi.

Đem xác ông thân Hòa-bình về đất thánh Cocherel.

Độc-giã chắc còn nhớ rằng lúc ông Briand từ trần, ông có trở lại xin đem chôn ông tại đất thánh Cocherel nhưng, sau khi ông nhắm mắt rồi, muốn tiếp việc sang lễ, chánh-phủ Pháp phải chôn tạm ông tại đất thánh Passy, nay tỉnh cái tang lại theo ý ông muốn.

Người ta định đến ngày 3 Juillet sẽ làm lễ cái tang ấy.

Ông Tardieu được cử làm Hội-trưởng đảng mới lập

Ông Tardieu mới được cử làm Hội-trưởng Đảng Trung-ương Cộng-hoa (Centre republicain) là đảng của ông mới lập ra mấy ngày rày, có ý để phân đôi tòa Nội-các Herriot. Đảng mới này có 33 đảng viên.

Ông Caillaux cũng mới đắc cử Trưởng-ban ban Tài-chánh ở Thuợg-nghị-viện.

I-TA-LI

5 kẻ nghịch với đảng Phát-xít bị làm án nặng

Tòa án riêng Rome mới lên án 5 cho đến 30 năm cầm cố 5 người nghịch với đảng Phát-xít (Fascisme) là đảng của Thủ-tướng Mussolini, vì mấy người ấy bị buộc tội toan làm cho xe lửa Orient-Express trật đường rầy.

ĐỨC QUỐC

Bọn lùn ở Berlin đả đốn Xá của họ

Hai mươi chín người lùn, hiện đang đóng trò trong các rạp xiếc ở klub-dô Berlin, mới rồi có thiệt tặc dài ông « Xá » của họ trên lúc: ông ấy mới đi hỏi vợ. Ông « Xá » kỳ tên Hein Bebrén, 38 tuổi, bề cao chỉ có 9 lấc từ mà thôi, ông ta đi nói cô Emmie Lawson, 32 tuổi, người nước Anh, đứng cao hơn ông chỉ có 4 lấc (1m30).

Cuộc hôn-lễ còn không bao lâu sẽ cử hành và người là nói lần này là lần thứ tư mà người lùn ở đó đi cưới vợ vậy.

Bọn thất-nghiệp làm dữ

Mới rồi dân thất-nghiệp ở Hindenburg (Hau'e Silésie) có nổi lên làm biểu-tình nào động đứ quâ.

Khi lính bay tin đến dẹp họ, bị họ vác đá gạch mà liệng như mưa và còn hô hào xúi nhau làm tội nữa.

Bấy giờ lính mới bắn bồng để dọa họ, nhưng họ cũng không nao núng, họ toan cướp cái bót có ở đó mà chiếm giữ. Có nhiều người lính bị thương trong cuộc biểu tình này.

Đảng Quốc-gia xã-hội tở

Đem rồi một tập người thuộc đảng Quốc-gia xã-hội của Hitler có kéo tới vây cái dinh của ông Held ở tại thành Munich, rồi vác đá gạch mà liệng vào dinh ngài để phân đôi về việc chủ-bộ Bavière không cho truyền tin báo và toạ-yn-điện cái bài diễn-văn của ông Nghị-viên đảng Quốc-gia xã-hội Strasser mới đọc, đi các nơi khác.

HỒNG-MAO

Ông Mac Lean đã từ trần

Ông Donald Mac Lean, Tổng-trưởng bộ Giáo-dục nước Anh mới từ trần.

TRUNG-HOA

Nhứt-bôn rút binh

Sớm mai hôm qua, 16 Jun toan lính Nhứt-đông ở hương đồng đường xe lửa từ Thuợg-hải đến Cửu-tà-g đã rút đi hết rồi, chỉ còn sót lại có một toán binh đóng ở miêng đất nhỏ tại hương đồng Hồng-khẩu là còn ở lại đó mà thôi.

THOẠI-SI

Hội-nghị Lausanne

Cái buổi nhóm đầu hết của các đại-biêu liệt-cường tại hội-nghị Lausanne chỉ có lo sắp đặt về sự làm việc mà thôi và qua ngày mai mới bắt đầu khai mạc, và cho công-chàng vào nghe như thường.

Ông Hội-trưởng cuộc hội-nghị Helvetique là M. Molle tỏ lời chào mừng các đại-biêu vận-Quốc, kể ông Mac Donald đáp từ liền.

Chiều lại ban Ủy-viên mới sắp đặt chương trình cuộc nhóm.

Ngày thứ sáu này, cũng có một lần nhóm nữa. Có lẽ ông Mac Donald sẽ đắc cử chức Hội-trưởng cuộc hội-nghị này, còn ông Maurice Henkey thì làm Tổng-tho-ký.

Nên dùng

Dầu

TU'-BI

Thật hay

Thiên hạ đồn không sai, nhà đông sách và làm các thứ hộp giấy (carton) đủ kiểu, tốt đẹp vô song, giá lại rẻ hơn hết, chẳng có đâu bằng P. Nguyễn-văn-Châu 16 Bd Gallieni gần gare Arras (Saigon).

Một người muốn đóng sách N. D. N.

Tin buồn

Bản-báo đồng-nhơn rất lấy làm đau đớn mà hay tin rằng ông ban Nguyễn-thành-Vinh, Hoa-sư, mới từ-trần hôm ngày 25 Mái 1932 tại Hải-dương (liều-kỳ) trong lúc ông theo nhiệm-thần ra ngoài kỳ lo công việc nhà.

Nhắc đến tên ông Nguyễn-thành-Vinh, trong độc giả chắc thấy đều biết hết, vì từ lúc Bản-báo mới ra đời đến nay, ông Nguyễn đã có vẻ giúp cho Bản-báo rất nhiều hình đẹp, hiện nay cũng vẫn còn in trên tập báo ra ngày thứ năm mỗi tuần. Ông là một bậc thanh-niên có tài mỹ-thuật, có tâm-chi, có hi-vọng, thế mà từ giữa cõi đời trong lúc thanh xuân, thất là một sự đau lòng và đáng tiếc lắm.

Bản-báo đồng-nhơn xin phân ưu cùng lang quyến và cầu chầu cho hương hồn ông ban sớm được tiêu diêu nơi Lạc-thổ.

P.N.T.V. ai-diếu

Saigon có một

Thiên hạ đồn không sai, nhà đông sách và làm các thứ hộp giấy (carton) đủ kiểu, tốt đẹp vô song, giá lại rẻ hơn hết, chẳng có đâu bằng P. Nguyễn-văn-Châu 16 Bd Gallieni gần gare Arras (Saigon).

Một người muốn đóng sách N. D. N.

Khéo Nữ-công

Qui có thường hay làm bánh, qui có có kèn bội không?

Nếu qui có muốn hành mình làm được mười lần tới cũ và mười, thì nên lai nhà hàng Nguyễn-đức-Nhuận số 48 đường Vannier Saigon, nơi đó có trữ hai thứ bội rất tốt, qui có đến đó thấy bội ai sẽ vừa lòng, không còn nơi nào có bội loc được nhơn-nhân và trắng tinh như vậy cả.

Bội Màng-thích 1 cân 0\$25 Bội Bắc một cân . . . 0, 25

Độc quyền ở Đông-dương hết thấy những món đồ chụp hình hiệu AGFA.

Tốt nhất trong hoàn cầu PHOTO KHANH-KY 84, B. Donard, Saigon

Giá 15\$00 tính có 5\$00

Hai mươi năm danh tiếng là phông trồng rừng và chụp hình ngày và đêm, về hình mực Tàu ở chợ cũ PHOTO - SAIGON đường Vannier số 74; ở Dakao số 116-118, Bd. Albert 1er Photo KHONG - MINH có cho mượn máy chụp hình lớn, nhỏ đều đủ và với hình thật đẹp, đầu lớn nhỏ cũ mới đều rơi rụng, tùy theo ý thích của qui vị, hình rơi không tới không giống, chỉnh đằm lấy tinh, giá thật thiệt rẻ chỉ 0m50X60 giá 6p. cũ 0m30X40 giá 3p. Muốn thêm màu thì thêm 1p. mỗi tấm, có tráng Vernis từ mỗi tấm 1p.

Ở cách xa giờ hình lại, tôi sẽ giới cách lãnh hóa giao ngân. Nguyễn-văn-Chấn

ĐỒ-NHŨ-LIÊN 110R D'ESPAGNE SAIGON Bán ở phố Trưng-Xuân giá rất rẻ.

cho mượn và sửa máy viết, khắc hình vẽ thau và đá, làm mô-bia đá cầm-thạch, khác con dấu và bản đồng.

Ban máy và đĩa hát (liều-kỳ), bán ở có mailloz giá rất rẻ, mua nhiều có huê hồng.

ĐỒ-NHŨ-LIÊN 91 et 110 Rue d'Espagne TELEPHONE 600

huyện của Phụ-nữ Tân-văn

THÔI ĐỀ KIẾP SAU của Hồng - Giang

(Tiếp theo)

Có Xà-m vừa để tách cà-phê xuống báo, thì thấy liền nói tiếp:

- Có bà, tôi hết sức lấy làm lạ mà thấy có đối-đái với người Anam một cách vui-tẻ và niềm-nở quá, chứ phần-đồng đồng-báo của cô, nhất là bọn quần-thous son phỉa, cư-ngụ trong đất nước tôi, hay làm thói quâ. Họ tỏ ra vẻ tự cao tự trọng, đời người lại tự mệnh chế chứ gì tôi là Nam-nam nữa mà là dau-đon cho! Tôi không hiểu vì sao mà ra có đối, cho giờ lịch-sử nước nhà chúng tôi ra coi lại, thì làm phen ông cha

chúng tôi để làm cho người Tàu khiếp-sợ, kinh-không; như bà Trưng-Trắc đánh đỏi Tô Định, đức Trần-bưng-Đạo phục quốc, đánh bại quân Nguyên. Chúng tôi có cái lịch-sử rất vẻ vang chẳng thua gì mấy nước văn-minh trên thế-giới, chớ chúng tôi nào có phải là một giống người bên hạ giân-vân như mấy giống mọi rợ lên núi và bên châu Pái đâu! Vì lại người Việt-nam chúng tôi để đồng tho một cái văn-hóa với người Tàu, và chịu cái ảnh-hưởng văn-minh của nước cổ Trung-Quốc đã mấy ngàn năm, thì theo là người Tàu phải đời với

chúng tôi chẳng nên có mấy cái cử-chỉ khấ-5 kỳ chớ? Tôi nói một chuyện này mà phần-đồng đồng-báo tôi thường cho là việc nhõ-mơn không thêm dể ý đến, mà theo ý tôi thì là một việc rất nhọc nhằn cho chúng tôi, là việc người Tàu qua cư-ngụ bên nước Việt-nam kể cả trên mấy trăm ngàn người, phần-đồng, tôi nói tin có đờng phiến, mới qua chỉ có một bộ quần áo vải dàu, dù bận trong mình, sau nhờ lấy được vợ Anam họ làm trư-ng-á-n vi-cảnh rồi làm ăn mỗi ngày mỗi lên phát giàu có, đến đời này người Tàu đã chiếm hầu hết chỗ-quyền trên trường thương-mại và công-nghệ trong nước chúng tôi. Người Tàu ngày nay họ được người Trung-đồng tiến vua lên kỳ thì cũng là nhờ biết bao nhiêu công-khố của người dân-bá Việt-nam

là vợ của họ. Có phải vậy không có? - Đa thừa phải. - Mà có hiểu tại làm sao họ lấy vợ Anam được rất dễ dàng còn gì con gái mình cho Anam, đưa cho người Anam lấy có quyền thế giàu sang đến đâu, người Tàu cũng không thêm gì. - Cái đó em không hiểu vì lẽ gì. Theo em thì em cho là một việc không được lịch-sử giữa người Tân và người Việt-nam. - Đừng nói chỉ bọn giân-vân, cho đến cái tự-buôn hươn bán phỉa liêu-ngô hoa tương kia, mà họ cũng cư-ngụ tuyệt không thêm tiếp khách Anam! Cái việc ấy, như trên kia tôi đã nói ai cũng cho là một việc nhõ-mơn không thêm dể ý tới, chớ theo tôi thì là một cái nhọc-chung cho đồng-báo nam-tử chúng tôi. Có bà ơi,

ngồi lơi nghĩ lơi, ngó trước xem sau, rồi tôi sợ cái công tôi đeo đuổi theo ai đây mấy tháng trường này, sẽ như công giã-tràng xe cát biển Đông, nhọc nhằn mà chẳng nên công chuyện gì! - Này giờ thầy nói tôi nghe phải lắm, mà tự tôi đây làm phen tôi cũng trách thầm đồng-báo tôi về chớ kỳ nữa. Nhưng xét cho kỹ, hình như, xin tôi đi thầy, phần-đồng dai-bà con gái Việt-nam họ coi thảo họ rẻ lắm, và danh-giá họ nhẹ tợ như lông hồng, gặp dịp thì mắc rẻ gì họ cũng bán, không biết coi tiết-trình là rợng, như phần-đồng chỉ em chúng tôi. Và lại bọn nam-tử Việt-nam, nói ra thì sợ thầy phiến, hay có cái lảnh «chơi hoa rồi lại bị bỏ quên» nữa! Thừa thầy, ai «sợ mặc ai, chớ phần tôi thì, nói ra chẳng tôi phải nghĩ thầy

là người Anam, tôi có cái cảm tình lai-lãng và thương yêu người Việt-nam lắm. Vì sao? Là vì sanh đẻ nơi đất nước Việt-nam, ăn như tọt cơm Anam, sống gói thân nơi đất Việt, chửi lại gói xương nơi đất Việt, như vậy thì không mang ơn người Anam sao phải là người biết chuyện? Thiệt, nước Anam cũng như cái quê hương thứ hai của tôi, còn người Anam cũng như đồng-báo của tôi nữa. Cho nên đối với người Anam như đối với người Tân, tôi chẳng hề khi nào tỏ ra cái cách tự cao tự đại như phần-đồng chỉ em chúng tôi. Vì lại từ nhỏ tôi lớn, tôi đã tiếp-xúc và gần gũi được nhiều có khue-các Anam, nên tôi biết Anam có một cái nền-luân-ly rất tốt đẹp, và phong tục cũng rất thanh-tây nữa. Bởi vậy cho nên, tôi hay nói với má tôi rằng người

Annam là người đáng qui kính trọng lắm, nhưng bà, xin tôi thầy, vì bà già cũ rồi, nên cái sự tưởng làm của bà nó để in sâu vào óc bà, không thể nào rửa cho sạch, cứ nói « Annam là Anam, còn khách-trở là khách-trở » hoài!

- Nếu bà không ưa người Anam, và có tình phan-biệt như vậy, mà có giao-thiếp với tôi một cách thân-thiết như vậy, bà thấy bà có rầy không?

(Còn tiếp)

Thuốc xức mụn VAN-DAI

Phẩm dân bà con gái, đương lúc xuân thời, qui nhĩ là... Người con gái đầu cho gương mặt xinh đẹp, miệng cười... Cho nếu chúng tôi, đã từng thí nghiệm nhiều lần tìm ra thứ thuốc này...

GIÁ BÀN MỖI HỮ LÀ: Hũ lớn 1550. - Hũ vừa 1500. - Hũ nhỏ 0550

Ở xa ai muốn mua, hoặc muốn trở bán xin gửi thư... (Travinh) - Cũng có gửi bán tại Sueries Ng-duc-Nhuân Chợ cũ Saigon.

P. S. Xức thuốc này, muốn cho tuyệt nọc thì nên dùng thuốc xỏ - Tiêu-dung từ hai con Voi - một tháng hai kỳ, thì không bao giờ có mụn.

TRAN-VAN-HAI dit Hai KY

Người Nam giúp người Nam

Tôi đã làm 15 năm tại nhà sửa đồng hồ, trụ danh của người Pháp. Tại Hanoi, và 10 năm dạy kèm kim hoàn... Nay tôi ra nước ngoài, tại đương (Thư-đức), rue Amiral Dupre, số 62-64.

ĐÔNG-DƯƠNG THỜI-SỰ

SAIGON

Xe máy cán con nít Chiều thứ tư, 15 Juin, hồi 4 giờ rưỡi, một đứa nhỏ chừng 13 tuổi, con gái, đi với mẹ nó gần đường d'Espagne...

DAKAO

Đại náo Công-yên Đêm thứ tư, 15 Juin, trong một cái tiệm ở-phận trên Dakao có xảy ra một vụ đâm chém rất ghê gớm...

Một người đàn ông kia, đang nằm trên mây hút á-phê-ê trong tiệm, coi thông thả lắm. Thình lình có 4 tên du-côn nhẩy lại, một đứa trong bọn cầm dao bén chém vào mặt người nằm hai vai rất sâu.

GIA-DINH

Một thư-viện nhỏ mới thành lập. Có trên 600 cuốn sách và 12 thứ báo chí. Mời anh em chị em tới coi. Lúc này anh em thất-nghiệp thì đông, số bớt đi chẳng thấy mà chỉ thấy tăng thêm.

Con gái ai đi lạc?

Một đứa con gái 16-17 tuổi, coi bộ con nhà hàn-vi, quê-ở-ở, hồi tên thì nó nói tên là Nguyễn-thị-Bông. Hồi quê quán thì nó nói ở làng Tân-Hào, hạt Bentre, mà nó không biết tên cha mẹ nó...

Vậy ai có mắt con, em thì đến chợ Bà-queo nơi làng Tân-son-nhi mà hỏi và đem về cho khỏi phạm gái lạc-lai, cha con, chị em phân cách.

Ba người chém một người

Đêm thứ 5, hồi 8 giờ, tên tiếp cửa, nhà ở Hàng-diệp (Bà-chieu) đang ngủ trên cái ghế bô để trước hàng-ba thình lình có 3 tên du-côn nhẩy trên mặt, máu ra lỉnh lỉnh.

SADEC

Đêm hát làm nghĩa của phụ-nữ tổ-chức. Tại nạn bảo lụt miền Nam Trung-kỳ vừa qua thời tiết bao nhiêu đồng bào ta không còn ăn, không chỗ ở. Cái quang cảnh thảm trạng đau đớn ấy khiến ai nghe cũng đau lòng.

BẮC-GIANG

Hai vợ chồng bị giết chết một lượt. Đêm 7 Juin mới rồi, hai vợ chồng ông Kinh, facteur số Bưu-điện Bắc-giang (Bắc-kỳ) bị giết chết.

PHAN-THIỆT

Beo giết người. Tại Phan-thiết, nơi sở vườn cao su của M. Motte, cách châu-thành chừng 24 cây số, vừa rồi nơi mẹ ngoài về cạnh đường quân-hạt số 1 có một người cai và một người cu-li cùng làm nơi sở ấy bị phải một con beo vầu rất nặng.

vừa rồi nơi mẹ ngoài về cạnh đường quân-hạt số 1 có một người cai và một người cu-li cùng làm nơi sở ấy bị phải một con beo vầu rất nặng.

Người cu-li tên Nguyễn-Trúc đương khi cầm-cái-lam việc, thình-lình một con beo ở đầu trong buổi, xóc nhẩy ra vầu một miếng nơi đầu gối.

Bấy giờ bắt thấy cu-li làm gần nơi đó, bên đó xô chạy đến nào hèo nào gầy, áp đập chết con, beo, đoạn rồi mới lại đi Nguyễn-Trúc và Vô-Chất chờ đi nhà thương Phan-thiết.

HUẾ

Chợ đêm để giúp đồng-bào bị bão. Mấy hôm nay hội Nam-kỳ Tương-lễ ở Huế, đã hiệp nhiều lần để bàn định mở một cuộc chợ đêm tại trong vườn hoa trước phủ Khâm-sứ dựng quyền tiền giúp dân bị nạn lụt bão ở miền Nam Trung-kỳ.

VI ĐAU THƯƠNG-HÀNG, NHẢY XUỐNG SÔNG CHO MÁT...

Ngày 7 Juin, trước bến tòa Khâm-sứ, sông Hương-giang, người ta thấy cái thấy của một người đàn ông nổi trên mặt nước. Vọt lên rồi, quan tra xét ra mới rõ, người bạc-mạng ấy là ông thầy tu ở chùa Báo-trên Nam-giao, vì đau thương-hàng, đi năm nhà-thương Huế, đến cơn nóng nổi lên, thầy phát cuồng, chạy dài xuống sông cho mát, không dè chết luôn. Thật là tội nghiệp.

CHỖ ĐỀ NGƯỜI ĐẠI-LỢ

SAIGON: Van-an-hoa, tiệm thuốc bắc, số 33 đường Vi-not-Duc-tho-đường, tiệm thuốc bắc số 32 đường Vi-not; Nguyễn-thị-Kinh, buôn bán đèn và tạp-hóa ở Chợ-mới. CANTHO: Trung-châu-Lữ-quân, số 18 đại-đ. Tân-an. HUÉ: Tổng-lâm-Dược-phòng số 5 đường Châtelain. PHNOMPENH: Paul Báu và Công-ty, số 115 đường Baudent.

đã trốn mất, còn vợ đã bị tống giam.

Hai cái thầy chết của vợ chồng ông Kinh hiện còn đắp chiếu nằm tại chỗ ấy ra. Còn chờ lệnh quan trên mới cho mai táng.

Nhà ông Kinh cũ có 2 vợ chồng ở với nhau, dựa ở chẳng có, họ hàng cũng không Việc này còn bí mật lắm, quan Chánh-sứ Bắc-giang đã phải quan Dự-thần đến để tra.

Việc này tất có nhiều hung-thủ, chứ một vài người không giết được hai người một cách êm êm như vậy.

Có một điều nên chú-y là hai vợ chồng ông Kinh đều bị giết ngoài sân, không ai bị giết trong nhà, và hung-thủ hành động vào giờ nào cũng chẳng ai biết.

QUANG-TRỊ

Một chuyện lường-gạt. Ngày 5 Juin, tại làng Cổ-thành, phủ Triệu-phong tỉnh Quảng-trị, có kỳ lạ lỉnh lỉnh kỳ quái. Vấn trong làng rầy có tên X. đi ở lính đã mấy năm rồi, vẫn được lòng chủ yêu ban mến lắm.

Lành tốt hiệu Nguyễn-đức-Nhuận

Từ mười mấy năm nay bà kỳ Nam, Trung, Bắc ai ai cũng đều biết tiếng lành hiệu Nguyễn-đức-Nhuận là tên bên, giết không trừ, không gậy mìn, dùng cho đến rách cũng còn mượt còn đen. Ngày nay cũng vậy, hiệu lành Nguyễn-đức-Nhuận vẫn dĩ có sẵn là nhuộm, gia công nhuộm lành càng thêm tốt thêm bền, thật không có lành nào mà ăn qua cả.

THUỐC HAY CỎ TIỀNG

Của ông Đặng-thúc-Liêng chẻ ra. 1. - Cứu-bổ nhứt-tả hoàn là thứ thuốc... 2. - Bổ-huyết đường-thai-cao là thứ thuốc... 3. - Bổ-huyết điều-kinh-cao là thứ thuốc... 4. - Sâm-nhưng bổ-thận-hoàn là thứ thuốc... 5. - Sâm-mỹ phát-ban-tân là thứ thuốc... 6. - Bình-vị tán là thứ thuốc...

Sách bán giúp Hội Dục anh 40-1.

Sách có nhiều bài hay. Xin giới thiệu cùng đồng bào. Phổ-thông Văn xã mới xuất bản cuốn Nhơn-tinh thế-thời, sách dày 52 trang có lớn bằng nửa cuốn Phụ-nữ bài về lứa chon của 3 người biết cách sắp đặt theo lối mỹ thuật, ra nhiều tranh hình diêm trang, giá bán 0525.

Vô ruột thì nào làm vừa lòng chủ xe? Thì chỉ có hiệu Continental của người Đức chẻ ra thôi. Lâu mòn, không nổ bẫy, không trơn, không trượt, mòn tới bở cũng không sao, ấy là mấy cái tính chất đặc biệt của Continental SAIGON - AUTO Establishment TANG-QUANG-DI Đại lý độc-quyền Đông-dương 18-28 Rue Amiral Rosa, SAIGON

BỎ-LỬA! BỎ-LỬA!

Quí Bà! Nén bỏ lửa đi! Quí Bà lúc sanh sống, nếu muốn: khỏi phải nám lửa khỏi phiền phức vì nóng nực được ấm áp máu mẹ được chuyển vào được ngon ăn hợp theo về sanh thì quí Bà nên uống "RUYU BỎ LỬA" của nhà thuốc Tây "Nguyễn-vân-Trí" (Mytho) chẻ ra. Ve lớn... 2550. Ve nhỏ... 1.50. Gửi cách lãnh hóa giao ngân khắp cõi Đông-Pháp.

DẦU KHUYNH-DIỆP

của hiệu Viên-Đệ, Đông-hời, là thứ dầu hay đệ nhất

Tin báo-giới Trung-kỳ

Phụ-nữ Tân-tiến

Hôm-báo mới nghe tin chắc rằng đến hạ tuần tháng Jun này thì báo Phụ-nữ Tân-tiến của bà Lê-thanh-Trương...

Nghệ như bộ Biên-tập của báo đồng-nghiệp đã sắp đặt rồi, đều là các học-thức rộng ở chốn anh-đo, và sẽ có nhiều chi em có văn tài có học-lực kim-thời giúp tay vào cho tờ Phụ-nữ Tân-tiến được hoàn toàn đúng-dắn.

Hôm nay, tuy Phụ-nữ Tân-tiến chưa ra đời, nhưng xem dự-đoán nhơn-nhạo, đủ biết rằng chi em sẽ hoàn-nghinh nó lắm.

Hanoi, Saigon, mỗi nơi đều có một tờ báo cơ-quan cho phụ-nữ, nay ở chốn sống Hưng-núi-Ngư lại có thêm tờ Phụ-nữ Tân-tiến nữa thì thật là may mắn cho chi em bà kỳ ta lắm.

Hôm-báo thanh-tâm mong mỗi bạn đồng-nghiệp sớm ra đời, cũng chúc cho bạn đồng-nghiệp vững-vàng phát-dạt trên đường ngôn-luân.

Kim-lai Tap-ehi

Cái tin Kim-lai Tap-ehi đình bản đã làm cho đồng-bào ta phải thối-dại, nay hôm-báo lại tiếp tin ông Viên-Đệ cho hay rằng từ nay Kim-lai đã chết thuyệt, vì hạ-lũ sau này:

1. Kim-lai ra đời chuyên trị về mặt kim-tế, trái với cái t-hiểu của phần-nhiều-độc-giá, ai cũng cho là «khó» và «buồn», cho là nó sanh «chướng-hạp-thời» nên ít người hoan-nghinh nó.

2. Kim-lai xuất-bản ở Huế, là nơi công-thương-con-áo-tri, kiếm-kiếm-được-quần-cáo như các bạn đồng-nghiệp trong Nam ngoài Bắc, và lại nó ra đời nhằm lúc kinh-tế-khủng-hoảng, công-thương đình-trệ, lại càng khó-khăn cho nó hơn nữa.

3. Kim-lai in ở Huế, phi tởa mắc-gấp hai ở Hanoi, 5 tháng nay ông Viên-Đệ đã lđ vốn đến 3,000 đờ g rồi. Đã biết sự lđ vốn ấy đối với một việc to lớn như việc chủ-trương một cơ-quan ngôn-luân, chưa đủ làm cho ông Viên-Đệ phải ngã-lọng, song các cái tình thế kể trên thì đầu cho ông cố-gắng trên đó, nào cũng không tuê hi-vọng vẫn hồi-lại được.

Kim-lai dịch bản thật là một cái tin buồn cho độc-giá mà cũng là một sự thiệt hại lớn cho làng báo-quốc-văn chúng tôi vì đã mất một tay kiện-tương ở trần-kinh-tế vậy. P. N. T. V. xin chia buồn cùng hai ông Viên-Đệ, Đào-duy-Anh, chủ-nhiệm và chủ-bút Kim-lai Tap-ehi. P. N. T. V.

VIỆC NGHĨA VỚI DU-LUẬN

Đối với việc công-kích Hội-chợ, du-luận ngoài Bắc thế nào, chúng tôi xin trích đăng một bài trong báo «Phụ-nữ Thời-dam» ra đây cho độc-giá đồng-lâm.

Vì Bắc-kỳ, tờ báo chúng tôi không được lưu-hành, còn bà từ báo công-kích chúng tôi là Công-luận Trang-lập, Sài-thành, thì được tự-do lưu-hành ngoài ấy. Vậy thì anh em chỉ em ở ngoài thì nghe được tiếng chuông thì nhất-ma-thời, chờ không nghe đến tiếng chuông thì nhì, thế mà trong bài này cũng cho sự công-kích ấy là quá-dàng, đủ biết rằng sự phải quấy rành-ranh ra đó, ai cũng thấy hết vậy.

Cải-xã-hội An-nam mình chưa phải là một xã-hội giàu du-luận song cũng chẳng phải là một xã-hội không giàu du-luận bất-chánh. Việc công-ty, việc tư-nghề, mà nhiều những du-luận muốn đem công các việc tư-ry ra trước mắt công-chúng, thì nó còn có chút giá-trị gì? Người ta hay giả chi can-cứ mọi việc vào du-luận ở trên báo; du-luận báo-giới đang dẫn thì người ta theo hay; du-luận báo-giới không ra gì, thì người ta theo đó.

Vì vậy, những người đã ôm cái nghĩa-vụ năm mỗi du-luận của quốc-dân trên diễn-dàn, phải là những người có óc phê-bình giới đối với những việc công trong xã-hội. Một bọn người không đủ tài sức cầm đầu được những mới du-luận của quần-chúng thời chỉ là những người có «vòi», có lòi vì đã rất bày những cái «chứa» du-luận còn thừa-ưu vào một con đường lầm lạc mãi. Cho nên, có một vài nhà-tri-thức đứng trước những mở du-luận hiện-tang trên mặt báo, thường vẫn kính mà đứng trên du-luận ấy, bởi một vài nhà-uy đã hiểu rõ rằng du-luận của một số nhà nhiều cơ-quan ngôn-luân nó thường chỉ là những du-luận bất-chánh.

Nhưng, đối với những người đã tu-tin đứng lên trên được mở du-luận bất-chánh ấy, cái du-luận nó mới không hại. Số người ấy lại không nhiều. Mà số nhiều thì lại là những khối óc non nớt, k ông thể chủ-trương được du-luận, mà chỉ đóng cái vai bị-động với cái du-luận bất-chánh ở xã-hội ta.

Lời lấy làm ngờ vì cái hai của du-luận báo-giới ta, trong cái thuật một việc đang thế sau đây vừa xảy ra ở Saigon. Bà Nguyễn-đức-Nhuận, chủ-nhiệm báo Phụ-nữ Tân-Văn và phu-quan đã có cái ý tưởng hay là tổ-chức nên một cuộc đấu-xảo mỹ-nghệ phụ-nữ, mà số tiền đấu được sẽ giúp vào quỹ hội Đục-Anh mới thành lập. Cuộc tổ-cực này đã được kết-quả rất tốt đẹp mà ai cũng rõ: tiền thu được 14,000 \$, trừ mọi khoản chi tiêu, còn được vào độ 7,000 \$.

Thế là, có mấy bạn đồng-nghiệp đã nhao lên chỉ-trích kích-liệt hai vợ chồng bà Nguyễn-đức-Nhuận, phiên-trách-răng hai vợ chồng bà ấy đã nhân-cơ-bội mà lợi-dụng lòng quảng-dại của đồng-bào. Những lời chỉ-trích ấy dai-khai nhảm-những việc như sau này: 1) Do một sự kỹ-nghệ hình như đã có chi-ry, cuộc đấu-xảo đã mở ngay vào ngày sanh nhật báo Phụ-nữ Tân-văn, như thế có thể khiến cho những người chủ-trương cơ-quan ấy làm cho cái ngày kỷ-niệm k a được thêm trọng thể hơn và khá-dị trị cho nhà báo. 2) Số tiền chỉ về mấy khoản hình-như cũng tụt lên quácao. Vì thế, ban-đi-chức, trong đờu có những nhà danh-tiếng, phải xét lại những lời kể này. Sau đó, bắt được lời kêu-cửu của ban-cửu-tế ở Huế, ban-cửu-tế nan-dân ở Nam-kỳ mới phải ông Nguyễn-đức-Nhuận ra tận mấy tỉnh phía Trung-kỳ bị hại vì trận bão hôm 4 Mai để điều tra về tình-hình dân-bị nan. Sang thứ hai, các báo ở Saigon đều nhận được một bức-diện tin trong đứng kỳ tên một ông dân-biểu ở Phan-thiết phẫn-kháng về việc ông Nguyễn-đức-Nhuận, bởi bức-diện-tin ấy nói rằng hết thấy những người ở đây đều cũng không bằng lòng tiếp ông Nhuận vì những sự hành-vi trong buổi chợ phiên của qua. Ngay chiều hôm ấy, người ta lại nhận được một bức-diện-tin từ hai nhà ở Phan-thiết yêu-cầu các báo nên lên tiếng tố-nổi bất-bình của dân Phan-thiết về việc cử ông Nguyễn-đức-Nhuận Phụ-nữ Tân-văn làm đại-biểu cho ban-cửu-tế. Vì ông ta đã gây lòng công-phẫn của nan-dân sau những sự nanh-động đã ở các báo quốc-nữ ở Saigon tố cáo. Ngoài hai bức-diện-ry, ban-cửu-tế Nam-kỳ hình như lại còn nhận nữa ở Phan-trí, cũng có ý-nghĩa như thế. Trước những cuộc can-thiệp này, ban-cửu-tế Nam-kỳ hình như đã định bãi số tiền 3,000 \$ định đã chẵn-cấp nan-dân thêm vào với số 5,000 \$ đã gửi trước cho ban-cửu-tế ở Huế. Không đem giúp nan-dân Trung-kỳ nữa, ban-cửu-tế đem số tiền 3,000 \$ ấy giúp dân ở phía tây Nam-kỳ. Cũng như ban đồng-nghiệp

Tơ vương đến thạc

(Tiếp theo trường nhut)

Câu là một vị du-học-sanh thông-minh và đa-tinh, có Ngạc-Hương là một tay kỳ-nữ khôn ngoan già-giàn, ba người đều hiểu hết nghĩa chữ tình, chờ phải lo-mơ sao?

Một việc nhỏ mà tưởng như không hề có tánh cách vi-kỷ như việc nãg một thà g bề con bi ngã mà tay đem nó suy lý ra, thời thàng tôi thấy ở trong vẫn có cái cách cách rất tìm thường kì, tôi nghĩ thàng be con là chẳng muốn cho tôi khó chịu phải nhìn đến nó bị ngã như thế!

Những du-luận chánh-dáng tương-cũng nên dùng cho những sự làm thường của loài người vẫn ẩn ở bề trong công việc, mà chỉ nên nhìn nhận đến bề ngoài hay, đến cái mục-dich hay của nó mà phê-hình.

Huông ơi, nếu có kẻ-lai hồ đồ mà xét công việc của người ta, mà kẻ-ry lại nằm được du-luận - cái du-luận người mình có gì mà chẳng để năm! - thì chỉ làm loạn du-luận, mà làm thương-tổn đến cái tình hay trong việc nghĩa.

Có Ngạc-Hương đáp: «Ấy, vợ chồng e ưa cười mà hác sự không được gần nhau tội nghiệp, còn như vợ chồng tôi đang an ở với nhau đang thương yêu nhau bác lại bảo phải xa nhau đi, thì lại không tội nghiệp sao?»

Có Ngạc-Hương vừa nói dứt câu ấy khản-giã và tay vang dậy để tỏ ý vui mừng và nòng chi cho có, đôi giục có hay kiếm chỗ bi-yếu ấy mà đánh thì, còn ông Xuân-Nghiem thì không kiếm được câu gì đáp lại, thế là ông gần chịu thua, sao có lại không đi riết con đường ấy?

Liên-Châu và Ngạc-Hương cứ năn nỉ xin thương, xin thương hoái, chớ không chịu đem ái-tình và lý lẽ ra mà phân giải, có phải là đang tức-không?

Tôi không dám bấp Liên-Châu và Ngạc-Hương chỉ riết cho ông Xuân-Nghiem thua, để hai người được ở đời với nhau, vì làm như vậy thì hư thế tướng đi còn chi, song mình là kẻ lồi phàm trong cái an tình, người ta lại cho mình được cái lễ hình vực cho nó, thì ít nữa mình cũng phải chịu một cái đau đớn cho thiệt lâu, rồi sẽ có đầu trước quyền chuyên-chế kia chớ. (Còn tiếp) VIÊN-HOANH

THẬT LÀ KHỎI LO

Thư đầu gia nam Thủy Phong

Thư đầu gia nam Thủy Phong này của bạn chuyên rơng thuộc tôi, nên thư đầu này tách chắt hay trừ khử là phong, chủ trị chứng bệnh như đầu, chóng mặt, bóa móa cảm mạo trong miệng nóng nấy, những chứng bệnh không luận nam phụ lão ấu có bình cứ dùng thư đầu này. Trong ống ngoài thoa, thì thấy hay, chủ trị cảm mạo phong hàn, tay chân mỗi một, đau bụng, ư mửa, trong giờ, ho hen, đàm sền, con ốt ghê chốc, mục nhọt - cách dùng có chỉ rõ trong toa. Giá mỗi vớ lớn 0p.30 về trung 0p. 20, về nhỏ 0p.10. Địa-ly: Thoa-Du-Đương được phòng số 327 đường Marins Cholon. Tiêm chánh Quan Văn An, đường Ohler N° 51 Namvian. (Tiêm lập trên 10 năm) danh tiếng.

May khéo, cắt đúng, giá rẻ là mấy cái dẹt giá của tiệm:

«Tôi thấy ông Xuân-Nghiem là một người biết điều, một người chịu nghe lời phân-giải, một người biết trọng sự thật và lễ phải nữa. Có Ngạc-Hương ơi! Có còn nhớ không? Trong lúc ông Xuân-Nghiem nói: «Em của thàng Liên-Châu, chẳng đã đi nói rồi. Nếu chầu không buông tha thàng ấy ra, người ta sẽ chề cười mà không cười em nó, như vậy có phải là tội nghiệp cho con nhỏ nọ không?»

Có Ngạc-Hương đáp: «Ấy, vợ chồng e ưa cười mà hác sự không được gần nhau tội nghiệp, còn như vợ chồng tôi đang an ở với nhau đang thương yêu nhau bác lại bảo phải xa nhau đi, thì lại không tội nghiệp sao?»

Có Ngạc-Hương vừa nói dứt câu ấy khản-giã và tay vang dậy để tỏ ý vui mừng và nòng chi cho có, đôi giục có hay kiếm chỗ bi-yếu ấy mà đánh thì, còn ông Xuân-Nghiem thì không kiếm được câu gì đáp lại, thế là ông gần chịu thua, sao có lại không đi riết con đường ấy?

Liên-Châu và Ngạc-Hương cứ năn nỉ xin thương, xin thương hoái, chớ không chịu đem ái-tình và lý lẽ ra mà phân giải, có phải là đang tức-không?

Tôi không dám bấp Liên-Châu và Ngạc-Hương chỉ riết cho ông Xuân-Nghiem thua, để hai người được ở đời với nhau, vì làm như vậy thì hư thế tướng đi còn chi, song mình là kẻ lồi phàm trong cái an tình, người ta lại cho mình được cái lễ hình vực cho nó, thì ít nữa mình cũng phải chịu một cái đau đớn cho thiệt lâu, rồi sẽ có đầu trước quyền chuyên-chế kia chớ. (Còn tiếp) VIÊN-HOANH

TRƯỚC NGỌN ĐÈN XANH...

Con nhờ đức mẹ

Ông Vladimir d'Ironaxov nói ông Gaston Doumergue, cựu Tổng thống Pháp, có thuật một chuyện cho ông nghe rất thú vị như vậy: «Tôi tôi còn nhỏ, mỗi lần ra tranh luận về việc chánh-trị với ai, tôi hay là nói năng nầy nọ xất-xược-làm. Mẹ tôi là một người rất đĩnh-dĩnh, hiền-lành, khôn ngoan, thấy cái cử chỉ của tôi như vậy thì hay rầy là một buổi. «Mỗi ngày kia, tôi thấy có một bài báo bác-bế-y-kien của tôi và công-kích tôi một cách kích-liệt. Tôi tức giận quá, lật đật lấy viết mực ra viết một bài đáp lại, lời lẽ của tôi rất là nóng nảy, tôi nói xấc-xược đi tìm mẹ tôi để thuật cho mẹ tôi biết việc người ta kích-bác tôi, mẹ đọc cái bài của tôi trả lời cho mẹ tôi nghe luận thế-tác bực bực tôi đi. mẹ tôi đang nằm trong phòng, tôi đến khúm-núm lại gần và thưa: «Mẹ, có một người kích-bác tôi, có lời đã trả lời cho họ rồi đây. «Vâng sao? Bà con đọc cái bài của con cho mẹ nghe thử. «Tôi vừa đọc bài tôi viết cho mẹ tôi nghe, vừa lật mắt ngoi chúng coi y mẹ tôi ra thế nào. Thật lúc đó tôi sợ mẹ tôi rầy tôi lung-lâm. Không ngờ, sau khi tôi đọc dứt bài, mẹ tôi đã chẳng rầy là chi hết, mà lại gật đầu và nói: «Bà con con trả lời với họ bằng vậy là được lắm. Mẹ tôi bằng lòng và khen con đó. «Nghe mẹ tôi nói như vậy, tôi mừng quá, nên tôi đi ngủ liền. «Sáng hôm sau, tôi vào phòng đọc, bỗng thấy mẹ tôi vào phòng tôi hỏi náo, khi thấy tôi ngồi dậy, mẹ tôi liền cười rồi hỏi: «Hôm nay con ngủ có ngon giấc không con? «Thưa mẹ, con ngủ ngon quá. «Hôm con đưa cái bài con viết hỏi tôi hôm qua cho mẹ tôi đọc lại cho coi. «Tôi lật đật lấy cái bài tôi đã trên đầu nằm giường là nữa có gửi đi, mẹ trao cho mẹ tôi liền. «Mẹ tôi cầm cái bài ấy, lật ra qua một chút, rồi cười cười nói: «Thôi đêm nay con đã ngủ yên rồi, thì cũng không nên nhớ đến chuyện hôm nay nữa làm chi nữa... «Mẹ tôi nói rồi, liền xé cái bài của tôi làm tờ làm tám mà bỏ vào giỏ giấy!»

Ông Gaston Doumergue làm tôi chềch Tổng-thống nước Pháp, cũng bởi ông là người có tài, mà cũng bởi ông nhớ đức mẹ nhiều lắm.

15-Quyên

Hãy đọc tiểu-thuyết: 1. Vây mới tình! 2. Thôi đi kiếp sau

đăng nơi trường nhì và tư. Càng đọc càng thấy hay, mà khi đọc dứt rồi mới biết là hai bản tiểu thuyết có giá-trị.

May rất khéo!! Giá rất rẻ!! TÂN-LOI TAILLEUR COUPE ÉLÉGANTE Rue d'Espagne N° 134 - SAIGON

TRƯỚC NGỌN ĐÈN XANH...

Con nhờ đức mẹ

Ông Vladimir d'Ironaxov nói ông Gaston Doumergue, cựu Tổng thống Pháp, có thuật một chuyện cho ông nghe rất thú vị như vậy: «Tôi tôi còn nhỏ, mỗi lần ra tranh luận về việc chánh-trị với ai, tôi hay là nói năng nầy nọ xất-xược-làm. Mẹ tôi là một người rất đĩnh-dĩnh, hiền-lành, khôn ngoan, thấy cái cử chỉ của tôi như vậy thì hay rầy là một buổi. «Mỗi ngày kia, tôi thấy có một bài báo bác-bế-y-kien của tôi và công-kích tôi một cách kích-liệt. Tôi tức giận quá, lật đật lấy viết mực ra viết một bài đáp lại, lời lẽ của tôi rất là nóng nảy, tôi nói xấc-xược đi tìm mẹ tôi để thuật cho mẹ tôi biết việc người ta kích-bác tôi, mẹ đọc cái bài của tôi trả lời cho mẹ tôi nghe luận thế-tác bực bực tôi đi. mẹ tôi đang nằm trong phòng, tôi đến khúm-núm lại gần và thưa: «Mẹ, có một người kích-bác tôi, có lời đã trả lời cho họ rồi đây. «Vâng sao? Bà con đọc cái bài của con cho mẹ nghe thử. «Tôi vừa đọc bài tôi viết cho mẹ tôi nghe, vừa lật mắt ngoi chúng coi y mẹ tôi ra thế nào. Thật lúc đó tôi sợ mẹ tôi rầy tôi lung-lâm. Không ngờ, sau khi tôi đọc dứt bài, mẹ tôi đã chẳng rầy là chi hết, mà lại gật đầu và nói: «Bà con con trả lời với họ bằng vậy là được lắm. Mẹ tôi bằng lòng và khen con đó. «Nghe mẹ tôi nói như vậy, tôi mừng quá, nên tôi đi ngủ liền. «Sáng hôm sau, tôi vào phòng đọc, bỗng thấy mẹ tôi vào phòng tôi hỏi náo, khi thấy tôi ngồi dậy, mẹ tôi liền cười rồi hỏi: «Hôm nay con ngủ có ngon giấc không con? «Thưa mẹ, con ngủ ngon quá. «Hôm con đưa cái bài con viết hỏi tôi hôm qua cho mẹ tôi đọc lại cho coi. «Tôi lật đật lấy cái bài tôi đã trên đầu nằm giường là nữa có gửi đi, mẹ trao cho mẹ tôi liền. «Mẹ tôi cầm cái bài ấy, lật ra qua một chút, rồi cười cười nói: «Thôi đêm nay con đã ngủ yên rồi, thì cũng không nên nhớ đến chuyện hôm nay nữa làm chi nữa... «Mẹ tôi nói rồi, liền xé cái bài của tôi làm tờ làm tám mà bỏ vào giỏ giấy!»

Ông Gaston Doumergue làm tôi chềch Tổng-thống nước Pháp, cũng bởi ông là người có tài, mà cũng bởi ông nhớ đức mẹ nhiều lắm.

15-Quyên

Hãy đọc tiểu-thuyết: 1. Vây mới tình! 2. Thôi đi kiếp sau

đăng nơi trường nhì và tư. Càng đọc càng thấy hay, mà khi đọc dứt rồi mới biết là hai bản tiểu thuyết có giá-trị.

May rất khéo!! Giá rất rẻ!! TÂN-LOI TAILLEUR COUPE ÉLÉGANTE Rue d'Espagne N° 134 - SAIGON

TRƯỚC NGỌN ĐÈN XANH...

Con nhờ đức mẹ

Ông Vladimir d'Ironaxov nói ông Gaston Doumergue, cựu Tổng thống Pháp, có thuật một chuyện cho ông nghe rất thú vị như vậy: «Tôi tôi còn nhỏ, mỗi lần ra tranh luận về việc chánh-trị với ai, tôi hay là nói năng nầy nọ xất-xược-làm. Mẹ tôi là một người rất đĩnh-dĩnh, hiền-lành, khôn ngoan, thấy cái cử chỉ của tôi như vậy thì hay rầy là một buổi. «Mỗi ngày kia, tôi thấy có một bài báo bác-bế-y-kien của tôi và công-kích tôi một cách kích-liệt. Tôi tức giận quá, lật đật lấy viết mực ra viết một bài đáp lại, lời lẽ của tôi rất là nóng nảy, tôi nói xấc-xược đi tìm mẹ tôi để thuật cho mẹ tôi biết việc người ta kích-bác tôi, mẹ đọc cái bài của tôi trả lời cho mẹ tôi nghe luận thế-tác bực bực tôi đi. mẹ tôi đang nằm trong phòng, tôi đến khúm-núm lại gần và thưa: «Mẹ, có một người kích-bác tôi, có lời đã trả lời cho họ rồi đây. «Vâng sao? Bà con đọc cái bài của con cho mẹ nghe thử. «Tôi vừa đọc bài tôi viết cho mẹ tôi nghe, vừa lật mắt ngoi chúng coi y mẹ tôi ra thế nào. Thật lúc đó tôi sợ mẹ tôi rầy tôi lung-lâm. Không ngờ, sau khi tôi đọc dứt bài, mẹ tôi đã chẳng rầy là chi hết, mà lại gật đầu và nói: «Bà con con trả lời với họ bằng vậy là được lắm. Mẹ tôi bằng lòng và khen con đó. «Nghe mẹ tôi nói như vậy, tôi mừng quá, nên tôi đi ngủ liền. «Sáng hôm sau, tôi vào phòng đọc, bỗng thấy mẹ tôi vào phòng tôi hỏi náo, khi thấy tôi ngồi dậy, mẹ tôi liền cười rồi hỏi: «Hôm nay con ngủ có ngon giấc không con? «Thưa mẹ, con ngủ ngon quá. «Hôm con đưa cái bài con viết hỏi tôi hôm qua cho mẹ tôi đọc lại cho coi. «Tôi lật đật lấy cái bài tôi đã trên đầu nằm giường là nữa có gửi đi, mẹ trao cho mẹ tôi liền. «Mẹ tôi cầm cái bài ấy, lật ra qua một chút, rồi cười cười nói: «Thôi đêm nay con đã ngủ yên rồi, thì cũng không nên nhớ đến chuyện hôm nay nữa làm chi nữa... «Mẹ tôi nói rồi, liền xé cái bài của tôi làm tờ làm tám mà bỏ vào giỏ giấy!»

Ông Gaston Doumergue làm tôi chềch Tổng-thống nước Pháp, cũng bởi ông là người có tài, mà cũng bởi ông nhớ đức mẹ nhiều lắm.

15-Quyên

TIỂU-THUYẾT CỦA P. N. T. V.

VẬY MỚI TÌNH!

Tác giả: VIÊN-HOANH

(Tiếp theo)

Vân-Anh nói rồi đứng dậy kéo tay Trọng-Thiện dắt đi, nhưng coi ý Trọng-Thiện cũng chưa chịu phục những lời Vân-Anh mới phân-giải đó. Thật lòng thương-yêu Vân-Anh, lâu nay thấy đã khuyên lơn Vân-Anh nên kiếm một người tài giỏi nói trợ cho rồi, mà Vân-Anh cứ than rằng chưa tìm được người y niệp tâm đầu, nên cứ lẩn lẩn mãi. Nay Vân-Anh đã để mắt xanh đến Cáo-Hương, chàng thật lòng yêu thương cô, nên tỏ thiệt cho Trọng-Thiện biết. Trọng-Thiện lấy làm mừng rỡ lắm, gì xảy ra việc ngăn trở này, thì ai lại không tức? Vân-Anh vừa đi vừa nói: «Tôi thiệt xui quá! Tôi biết như tôi cậy mai đến nói có Cáo-Hương, thì ông Thanh-Nhan sẽ già liền, bởi vì lâu nay ông có lòng thương tôi cũng như con cháu, và có Cáo-Hương đối với tôi cũng niềm nở và hữu tình lắm, thế mà cái thàng mai-chín Diệp nó hai lời không biết chừng nào. Nó chậm chậm chừng vài tháng nữa rồi nó sẽ trở đi, tôi tôi đã cưới có ác-Hương rồi!»

CHƯƠNG THỨ BA

«Ei! Tôi này coi lời thôi vậy mà nó ca mới hết sức chớ phải?»

Lê-hữ-Tâm vừa nói vừa vỗ vai Vương-văn-Anh, làm cho chàng giật mình. Văn-Anh đương đứng dựa cửa sổ, nghe Hửu-Tâm nói như vậy, chàng giật đầu, vờ cười vờ đáp: «Phải, tôi cũng không để ở dưới mình mà cũng có tay đấm ca cơ, chẳng kém chi trên Saigon mấy chút. «Này giờ tôi có y riab coi, thấy thấy ngộ con nạm Lê không hay mất!»

«Ngó gì tôi không nháy mắt lên? Anh nói tuêm cho tôi nhiều quá. Coi xem Lê với tôi mà là liệt gì nhau... «Tôi không nói thấy là với nó, song xem cái cơ chi của thấy này giờ, tôi có thể đoán được là thấy thích đờ-

ca nhiều lắm. Thiệt ông Po-ông bày cái liếc này ra vui quá. «Ông có tiền nhiều, lại dám xài, thì không vui sao được. Ông bày ra cái liếc này, tốn năm bảy trăm đồng là 1!»

Ông Phó-tổng Võ-Vũ-Hành là một tay đại-diễn-chủ ở rạp chợ Barja. Ông có hai người con gái là cô Loan và cô Phương đều có chồng rồi hết, và một người con trai tên Võ-Bửu-Phước, 24 tuổi, đã thi đậu kỹ-lục và mới cấp-bằng đi giúp việc lại tòa nhai đình Hiệp-ly ở Saigon.

Ông Võ-bửu-Hành làm chức Bang-biện trót 4 năm, mới rời ông được viên thàng chức Phó-tổng một lượt với Hửu-Phước được bỏ đi giúp việc tại đình Hiệp-ly, nên ông mới biết liếc là mừng lắm quá, mới đi về học tại một trường

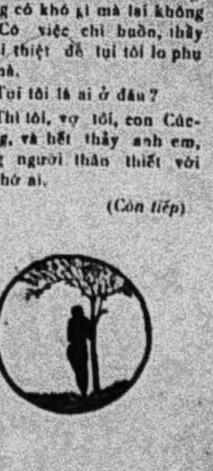
thành tôi dự. Có Sở-Văn và Cáo-Hương là chị em bạn thiết của cô Loan, có Phụng, nên bữa nay cũng có đến dự tiệc ấy nữa.

Này giờ Văn-Anh tay đứng nghe đờ ca, song trong lòng thấy có tâm sự ngổn-ngang, nên thấy không vui về chút nào hết. Tuy vậy, thấy Hửu-Tâm lại nói chuyện pha lửng với mình, Văn-Anh phải kiếm chuyện hỏi: «Chắc chị ba cũng có lại đây chơi nữa phải không anh? «Có chứ. «Có mà chỉ ngồi ở đàng, này giờ tôi không thấy. «T. ily mà thấy khi gì? Này giờ tôi có y coi một là thấy mắc chằm-chằm nghe đờ ca, hai là thấy mắc suy nghĩ chuyện gì đó lung-lâm, nên thấy có thấy ai được. Thấy có thấy con hai không? Chắc là thấy cũng chưa thấy nó nữa!

«Nói vậy có có hai lại đây nữa sao? «Nó đi với ở nhà tôi, sao lại không có. Hai người ấy với cô Loan, có Phụng là tại «tào-thượng» kia mà. Hửu-Tâm vừa nói vừa nhìn ngay một Văn-Anh, hình như muốn tìm hiểu tâm sự của chàng. Một lát Hửu-Tâm nói: «Chém chết thấy cũng có việc gì riêng nên coi bộ thấy buồn quá. «Anh nói oan cho tôi, chớ tôi mà buồn nỗi gì. «Thầy đờng có cái. Thấy có việc buồn thế. Mấy tháng trước tôi coi thấy vui vẻ lắm nhưng cách chừng tháng này, tôi coi thấy đổi sắc mặt rất nhiều. Nếu thấy không có việc chi buồn, thì cũng có việc lo lắng suy nghĩ gì quan hệ lắm, nên mới lộ ra nét mặt như thế. «Họ anh là thấy tương hay sao, nên anh biết hể».

«Không phải thầy tương, nhưng có khó gì mà lại không biết. Có việc chi buồn, thầy có nói thiệt để tôi tôi lo phụ với mà. «Tôi tôi là ai ở đàng? «Thì tôi, vợ tôi, con Cáo-Hương, và hết thầy anh em, nhưng người thân thiết với thầy chớ ai. (Còn tiếp)

«Không phải thầy tương, nhưng có khó gì mà lại không biết. Có việc chi buồn, thầy có nói thiệt để tôi tôi lo phụ với mà. «Tôi tôi là ai ở đàng? «Thì tôi, vợ tôi, con Cáo-Hương, và hết thầy anh em, nhưng người thân thiết với thầy chớ ai. (Còn tiếp)

«Không phải thầy tương, nhưng có khó gì mà lại không biết. Có việc chi buồn, thầy có nói thiệt để tôi tôi lo phụ với mà. «Tôi tôi là ai ở đàng? «Thì tôi, vợ tôi, con Cáo-Hương, và hết thầy anh em, nhưng người thân thiết với thầy chớ ai. (Còn tiếp)

ĐÉPÔT LÉON Litrago 2000 Lit Saigon le 17/6/1932